

SLOVENSKA GOSPODINJA

□ Izhaja 3. soboto v mesecu in velja na leto 3K □

Leto VIII.

V Ljubljani, 17. marca 1912.

Štev. 3.

MILKA BELIČEVA:

Ceno in dobro.

V sedanjih težkih in dragih časih si vsak gospodar in vsaka gospodinja belita glavo, kje in na kakšen način bi bilo možno še kaj pridobiti in zaslužiti. Čudno je, da se malokdo spomni, da ostaja na naših livadah in poljih vsako leto na stotine centov medu. A da ostaja ta velika množina medu neporabljena na travnikih in poljih, to je v resnici velika škoda v našem narodnem gospodarstvu... Kako odpomoči temu? Gojimo bučele, ki bodo pobrale ta med in ga nam znosile v našo korist v panje. Neverjetno je, da se naš narod tako malo bavi z bučelami. Slovenci smo poljedelci in živinorejci. Kjer je živina, tam so tudi travniki, tam je življenje za bučele. Morali bi se poprijeti bučelarstva tem bolj, ker živimo vsak dan težje in potrebujemo več denarja. A bučele bi nam mogle zaslužiti prav lepe denarce. Poznam gospodarje, ki so zaslužili na medu vsako leto po 300—500 K. Koliko se mora kmet truditi, da zasluži pri živini ali pri žitu toliko denarja. Gospodarstvo z bučelami je razmeroma mnogo lažje. Bučele se same pasejo in same hranijo, dočim moraš živino na svojem travniku pasti in jo pozimi v hlevu krmiti. Bučela pa hiti sama poleti od cveta do cveta in ne potrebuje tvojega nadzorstva, pozimi pa se zopet hrani z medom, ki si ga je sama nabrala in se torej tudi ni treba dosti brigati zanjo. Gospodarju je treba samo paziti, da ne pridejo do

Vsaka gospodinja, ki hoče 'Slovensko Gospodinja' zastoni naj pošlje svoj naslov Kolinski tovarni v Ljubljani

panjev miši ali kaki drugi glodavci; dalje mora gledati na snažnost v panjih. To je pa tudi skoraj vse. Največ dela je še z bučelami spomladi, ko roje, ali na roj lahko pazi vsak otrok, in roj spraviti na varno, to je delo, ki traja par minut.

Tudi ne zahteva bučelarstvo nikakih posebnih izdatkov. Bučelnjak si lahko zgradi gospodar sam, panje takisto. Da napolniš prvi panj, moraš pač izdati par kronic; to je pa tudi vse. Ko imaš prve bučele in če je kaj božjega blagoslova in paznosti, tedaj ni treba nikdar več kupovati bučel, razun ako bi bila prišla kaka bolezen med nje. Mali trud, ki ga imamo z bučelami, se nam vkratkem obilo poplača. Sicer je res, da kakor povsod, tudi pri bučelarstvu ni vsaka letina enako dobra. Zgodi se, da je poletje deževno, cvetja je malo, zato je tudi medu malo. Toda zato je pa spet naslednja letina tem boljša. Škode itak nimamo nikake. Kvečjemu, da treba včasih v dolgih zimah bučelam dodajati nekoliko medu. Naravnost čuditi se moramo, kako malo se naši ljudje brigajo za to lahko in ceneno gospodarstvo. Tudi če gospodarju ni sila za denar, pa je vendar dobro imeti v hiši vsaj za domačo porabo med za hrano in za zdravilo. In kako dobra in zdrava pijača je medica, ki naj bi izpodrinila žganje in vino. —

Kako je ravnati z bučelami, o tem se pouče naši gospodarji in gospodinje iz knjig, ki so izšle v Družbi sv. Mohorja. Dalje imamo tudi Bučelarsko društvo, ki rado daje potrebna navodila. Naše potrebe rastejo od dne do dne, glejmo, da bodo v istem razmerju rastle tudi naši dohodki!

MILAN PUGELJ:

Prijatelj.

Humoreska.

Detru Rožmanu, privatnemu uradniku, ki gre ravno zdaj po dolgi ulici proti kolodvoru — najbrž na izprehod — je posodil v dijaških letih neki njegov tedanji prijatelj 154 goldinarjev takratne avstrijske veljave. To je velik kapital, ki ga mlad človek težko vračuje. Tudi na posodo ga ne dobi lahko,

Zahtevajte Molinsko cikorijo!

ali Peter Rožman je bil povsod priljubljen zaradi prijetnega humorja, zaradi dosti dovršenega igranja na klavir in tudi zavoljo tega, ker je bil nekoliko znan po pesmih, ki jih je v prejšnjih časih zlagal in jih priobčeval po raznih mesečnikih. Pri omenjenem posojilu je bilo to zadnje najvažnejše. Peter Rožman je dejal: »Kaj je meni zaslužiti 100 goldinarjev?! Prijatelj Franc, rečem ti, da prav nič! Za tri dni sedem, spišem novelo, pa jo prodam za toliko, kolikor sem rekel.«

»Če je tako, če je tako...« je zadovoljno premišljal prijatelj Franc in gledal po delavcih, ki so prenašali po parnem mlinu, kjer je bil on delovodja, ogromne vreče moke. »Če je tebi to tako lahko, zakaj pa ne sedeš...?«

Rožman ga je prekinil in se skliceval na svoje ženialne lastnosti. Umetnik ne more vsak dan sedeti za mizo in delati. On ni navaden čevljar, njegov poklic je vzvišen in ves drugačen. Sama od sebe pride prava ura, notranja moč potisne telo na stol in duša se razlije po papirju kakor povodenj po ljubljanskem močvirju. Kar brez skrbi naj mu posodi. Če mu da, bo ravno tako, kakor bi denar naložil v hranilnici. Prijatelj Franc je bil resnično dober človek. Obotavljal se je še nekoliko, potem pa je posodil »uglednemu poetu« Rožmanu 154 goldinarjev.

* * *

Minilo je bilo precejšnje število let. Pesnik Peter Rožman se je prelevil v privatnega uradnika. Nekega večera je stopal po široki cesti, gledal je predse in požvižgaval. Ulica je bila svetla kakor podnevi. Neki pijanec je zapel sredi nje, se ozrl kvišku in iztezal roke nad glavo. Izvošček je zaupil nad njim, dvoje, troje ljudi se je ustavilo, pijanec je odšel v bližnjo gostilno, izvošček je oddrdral, in vse je bilo zopet ponavadi.

Ta hip pa je opazil Rožman onkraj ceste visoko, močno postavlo ogromnih pleč in s širokokrajnim klobukom na glavi. Njegove misli je spreletelo nekaj, kakor utrgan plamen, domislil se je takoj in čudovito prestrašil.

»Ali so hlače tudi široke, ali so tudi?« — je vprašal polglasno samega sebe in pogledal bistro pod noge. Moral je pritrditi: »Jako široke so, pravi bo, presneto, presneto!«

Že se je hotel okreniti, ali trudoma se je premagal. »Roke — ali so dlani kakor peharji?« — Dvignil je ovratnik svoje pele-

rine, potisnil klobuk na oči in pospešil korake preko ulice. Prav za njegov hrbet se je vtihotapil in priliko je imel videti, debele moške prste in široke in močne dlani.

»Presne - to!

Rožman je obstal pod kapom, okrenil se je kmalu in odšel nazaj, odkoder je prej prišel. Spodaj na koncu ulice se je dvakrat, trikrat ozrl, pazno je gledal po ljudeh, a njega ni bilo med njimi. Zavil je v temo in sedel na klop pod kostanjem, kjer ni bilo v neposredni bližini nobene luči. Premišljal je: Kako je mogoče! Sošolec Komar mi je pisal, da je odšel prijatelj Franc v Ameriko, sošolec Bezljaj, da je defraudiral in pobegnil čez lužo, sošolec Brencelj, da ga je zastrepila žena. Da si je natvezel hudobno žensko in ta mu je skuhalo polivko, pa jo zabelila s strupom. Menda je vse skupaj laž in prijatelj Franc hodi po mestu. Morda je prišel ravno zaradi mene in denarja? Jutri stopi v urad . . . saprament . . .«

To, da je prijatelj Franc v mestu, je bilo popolnoma gotovo. Kdo pa nosi tako široke klobuke, kdo ima pleča kakor stara lipa, kdo ima hlače kakor vreče in dlani kakor peharje? Pravi je, brezdvomno pravi. In ravno njega išče, svojega dolžnika Rožmana. Bog sam ve, kakšna klepetulja mu je natvezila na velike uhlje, da prebiva tuintu Peter Rožman, privatni uradnik, ki ima na vesti njegovih stoštiriinpetdeset goldinarjev! Ko je to zvedel, je seveda prišel, brez posebnih preudarkov jo je kresnil naravnost proti Ljubljani. Sicer je bil kavalir, od pet do glave, velikanski kavalir, ali pri 154 goldinarjih je kavalirstvo že davno končano.

Prijatelj Franc je doma na Primorskem, nekje v bližini Trsta in tam ima vso svojo žlahto. Torej sledi, da ni prišel obiskavat nikakšnih bratov, sester ali drugih sorodnikov. Tudi prijateljev nima tukaj. Prvič jih ni nikoli dosti imel, drugič je komaj verjetno, da bi zašli v te kraje. Prišel je tedaj edino za voljo tega, da poišče Petra Rožmana in izterja svoj dolg.

»Presneto! Presneto!«

Rožman je skoraj zaječal, ko se je domislil gospodinje. Njena hčerka Angela, ki mu je precej pri srcu, bi še vse to prenesla, ali gospodinja je za take zadeve skrajno nedovzetna. Zvedela bo gotovo v najkrajšem času, ker je njen reporterski talent brez ugovora popoln in ženialen. Če pride Franc osebno k njemu v sobo, bo slišala vse celo na lastna ušesa. Ona namreč pri-

Zahtevajte Molinsko cikorijo!

sluškava. To ji je prirojeno prav tako, kakor komu drugemu prekratka noga, škiljenje ali bradavica na nosu. Ni odpomoči! Kdor hoče občevati z Angelo, mora s takimi slabostmi potrpeti in jih prenašati.

Ko se je spomnil Peter Rožman svojega šefa, sivega, sitnega in upognjenega gospoda, je nehote in nevede tako zajavkal, kakor kak zaljubljen spomladanski maček v tistem trenutku, ko prileti vanj prav iznenada grčavo krepelo.

»Ja—u!«

Šef namreč škili. Če zve o svojih podložnikih kaj neumestnega — kaj je neumestnejšega kakor dolgovi? —, pogleda najprej postrani, naravnava s palcem in kazalcem desne roke debele naočnike za tak stranski pogled, prične pomrdavati s sivo ščetinasto brado, se počasi obrača proti nesrečnemu plenu, mane roke, zine globoko, vzdahne in prične: »Včasih smo imeli boljši gospodje po eno krono na dan, to se pravi na mesec smo zaslužili 30 kron. No, shajali smo. Zdaj imate taki ljudje po 4 krone na dan, reci štiri krone (s kazalcem piše po zraku »štiri«), to je toliko kakor stoindvajset kron, pa ne morete shajati!«

Do tukaj gre vse mirno. Ali kadar dvigne desni kazalec, kadar ga zavihti in prilično zapiči v poslušalca z besedami: »Taki ste vi!« — takrat izbruhnejo viharji ... O — to ni nič, če reče gospod šef »tepec«, »šema«, »šlapa« — O — to so še poklonil

* * *

Peter Rožman je hodil drugi dan med poldnem in drugo uro ves pobit po svoji sobi. Angela, domača hčerka, je prišla v sobo in se je od same užaljenosti prav po dekliško razjokala: Peter Rožman, njen častilec, je slabe volje, je ne zabava, jo prezira, jo vidi in se je ne razveseli. — — Ostuden človek!

Nekako blizu druge ure so se začuli zunaj po stopnicah resnično moški in oblastni koraki, debel bas je zadonel na hodniku, Peter Rožman je stekel najprej do vrat, od vrat je skočil do Angele in jo milo prosil, naj beži, naj za božjo voljo beži, in ko je to izprosil, je omahnil po stari zofi, kakor bi ga vsekala pravcata kap.

»Bum, bum!« so zabobnela vrata, odprla so se pod orjaško roko in ogromen možakar, rdeč, čokat in zastaven, se je zasmel na pragu! »Ho, ho, ho! Kje se pa krotovičiš, žolna suha?«

v korist obmejnim Slovincem!

Peter Rožman je vstal in šel naproti. V obraz ni bil bled, pač pa zelen, kakor bi živel že leto dni od same trave.

»Prijatelj Franc« — je vzdihnil — »jaz bom vse —«

Prijatelj Franc je razprostrl roke, objel drobnega Petra in ga tako pritisnil nase, da je prilično ves izginil v njegovem prostranem površniku. Samo dvoje drobnih čevljev z obrušeni petami je molelo spodaj preveč izpod njega.

»Kaj boš, kaj boš?« — je spraševal hrabri Franc z ogromnim glasom. »Pil boš, pa bo!«

Ko sta odhajala, je bil Peter še ves zmeden, ko sta se pa ponoči selila iz hotela v hotel, se mu je storilo inako. Takega prijatelja imeti, to pač ni vsakdanje. Bog nam daj njemu enakih vrstnikov!

MILICA T.:

Prava ženska lepota.

Lepoti so napisali estetik in filozofi že cele kupe knjig. Toda pokazalo se je, da je lepota pri raznih narodih in v raznih dobah jako različna, da imajo tudi izobraženci prav nasprotna mnenja o lepoti ali, kakor pravi pregovor, da imajo vsake oči svojega slikarja. Lepo je to, kar je komu všeč, bi lahko rekli. In tudi o ženski lepoti velja to. Ako gledamo slike raznih mojstrov starega, srednjega in novega veka, ako gledamo kipe raznih umetnikov starih Grkov, Rimljanov, starih Egipčanov, Perzov in Asircev, ako študiramo umotvore srednjeveških in modernih soharjev, vidimo čudovito razliko o pojmovanju in izražanju ženske lepote. Razločki so tako velikanski in pojmi tako različni, da lahko rečemo: kar je bilo včasih lepo, danes ni več, — kar je enemu krasno, je drugemu zoprno ali smešno. Tudi v isti dobi in v isti deželi so pojmi o lepoti sila različni. Pesniki in pisatelji opevajo in opisujejo žensko lepoto z najrazličnejših stališč, tako da ni pojem lepote nič stalnega, nič gotovega, pa tudi nikoli ni bil in nikdar ne bo. Včasih se je reklo, da je mladost lepa, da je kipeče zdravje lepo. Dandanes pa pri neki vrsti umetnikov tudi to načelo več ne velja. Morda se more reči vsaj, da je lepo to, kar je harmonično, kar tvori v

Zahtevajte cikorijo

svojih posameznih delih skupnost, enotnost, celoto. Tako moremo smatrati za lepo žensko vsako žensko bitje, ki je v svoji osebnosti harmonično. In zato se zgodi moškim večkrat, da spoznajo v ženski, ki se jim je zdela še predkratkim čisto navadna, morda celo grda, naenkrat lepotico izredne simpatičnosti. Spoznali so v njej harmonično bitje, popolno skladnost v telesnih in duševnih lastnostih, in to jih napolni s simpatijo in z ljubeznijo. Nasprotno pa se zgodi tudi večkrat, da moške telesno krasna ženska kmalu razočara, začne dolgočasiti in celo odbijati. Spoznajo pač, da je dotično bitje neharmonično, lepa posoda brez vsebine, »slika brez milosti«, roža brez vonja. In čudno, da se ta drugi slučaj ponavlja tako mnogokrat in da imajo baš takozvane krasotice najmanj stalne sreče pri močnem spolu. Sicer se pa tudi lepim moškim v pametni ženski družbi navadno najslabše godi. Zunanja lepota je baš v današnji dobi izgubila skoraj ves svoj kredit!

V prvem hipu ima lepa, krasna ženska pred navadno, nelepoto tovarišico povsod veliko prednost. Lepota vzbuja pozornost, osvaja in je sploh kričeč plakat, v katerega zija vse. Vse oči se obračajo za krasno žensko, dolg rep častilcev se vleče za njo. Toda čestokrat sledi občudovanju hudo razočaranje. Zunanja krasota ne izpolni pričakovanja, kričeči plakat se izkaže kot velika neumnost. In potem vsa svila, vse čipke, vsi parfumi in vsi demanti ne pomagajo nič. Dolgi rep častilcev se manjša hitro in končno ne ostane nihče; a bivši občudovalci se zatečejo k nelepim ženskam, kjer najdejo duhovitost, dovtipnost, izobraženost, temperament in ljubeznivost. Take slučaje opazujemo zlasti mnogokrat na gledališčih. Tam igrajo navadno največje vloge ter so najbolj slavljene in spoštovane nelepe, a tem bolj živahne, temperamentne, duhovite in graciozne igralke in pevke. Krasne puhlo-glavke, mrtve in puste, pa stoje po kotih.

Vsakdo pozna celo vrsto nelepih znank in prijateljic ali sorodnic, ki so se vse pomožile ter so v družbi priljubljene. Mnoge krasotice pa so ali obsedele ali pa so osamljene. Tako je torej res le duh, ki oživlja; temperament je, ki dela človeka lepega in simpatičnega. Zato pa so pojmi lepote že od nekdaj toli različni in zato so slikarji, kiparji in pisatelji toli različni v ustvarjanju lepih žensk. Za oko, navidez so za nas med temi naslikanimi in v mramorju izklesanimi ženskami celo prav grde prikazni; v resnici so bile krasne po svojem duhu, po svojem srcu in po

ki se prodaja v korist narodnih društev!

svojem temperamentu. Umetniki so občevali ž njimi in so spoznali v njih harmonijo, ki je vsa lepota. Zgodovina nam pripoveduje o premnogih ženskah, ki na oko niso bile prav nič lepe; a največji umetniki so jih oboževali, najmogočnejši vladarji so se jim klanjali in najduhovitejši veleumi so jih opevali. Zakaj? Bile so po svojem duhu, po svojem temperamentu in po srcu vzor ženstva, pa naj so živele še v stari Grčiji, ali v starem Rimu, ali v dobi francoskih kraljev, ali po francoski revoluciji, ali na carskem prestolu, ali v gledališkem baletu najnovejšega časa.

Žal, da tega še dandanes mnogo žensk ne ve ali noče vedeti. Te ženske pozabljajo, da je največja lepota in izobraženost blago srce in poštenost. Zmage in triumfi zunanje krasote telesa so le kratek čas trajajoče, naglo minljivi in neodkritosrčni. Zmage duha in srca pa so resnične, dosmrtno.

Blagor tistim redkim ženskam, v katerih sta zunanja telesna in notranja duševna krasota naravno združeni v harmonično enoto.

MANICA KOMANOVA:

Pri Savi.

V bistri vodi deva zala
snežno je perilo prala.

A med delom pogled bega
često jej na onkraj brega.

Tam iz dalje nekdo vriska ...
njej srce se v boli stiska.

Lica so ji smrtno bleda,
ko na bregu ga ugleda.

Za klobukom listek beli
in na prsih nagelj vzcveli.

Vzre jo — in od onkraj Save
z roko daje jej pozdrave.

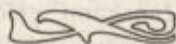
»Misli name!« — še zavpije
in očem se njenim skrije.

Deklica se je sklonila,
solza v vodo je kanila.

Ponoči.

Tam dol na vasi
se petje glasi,
in deklico v hramu
iz spanja zbudi.

Poslušaj — oj sreče,
vzdrhtl ji srce,
kdo pevec je pozni,
predobro že ve.

Zahtevajte Holinsko cikorijo!

RAZNOTEROSTI

Ženska v hiši in poklicu. V Berolinu se je vršila te dni razstava, ki se je pripravljala več let in ki je pokazala prvič, da ga že res ni poklica, v katerem ženske ne bi delovale. Ženske vseh krajev, vseh dežel so se združile, da podajo v občudovanja vredni enotnosti pregled vseh strok socialnega, umetniškega in duševnega življenja ženske.

Ženske članice požarne brambe. Idrijsko prostovoljno društvo ognjegascev je sklicalo nedavno izreden občan zbor, na katerem je društvo v toliko izpremenilo svoja pravila, da smejo biti odslej tudi ženske članice idrijske požarne brambe. Oglasilo se je takoj 61 žensk, ki so pristopile k društvu ter so si izvolile svojo predsednico, gospo posestnico in gostilničarko Marijo Štrausovo.

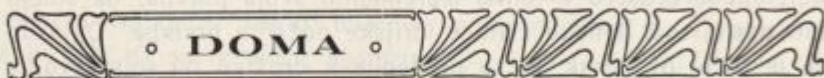
Za žensko volilno pravico. 17. marca t. l. se je vršil na Dunaju prvi avstrijski kongres za žensko volilno pravico. Udeležilo se ga je več sto žensk iz različnih avstrijskih kronovin. Tudi Slovenke so bile zastopane. Shod je sprejel sledečo resolucijo: Zastopnice odborov za žensko volilno pravico raznih dežel in narodnosti v Avstriji protestirajo proti temu, da bi bile ženske izključene iz političnega, zakonodajnega in upravnega delovanja države ter zahtevajo za vse ženstvo aktivno in pasivno volilno pravico za državni zbor. — Ob istem času se je vršil v Pragi imponanten ženski shod, ki je zahteval direktno volilno pravico za deželni zbor.

50 letni jubilej svojega rojstva je slavila nedavno moravska Čehinja, gdč. Marie Steyskalova, žena blagega, zlatega srca ter izrednih duševnih vrlin. Bila je od l. 1882 učiteljica po raznih nemških in dvojezičnih šolah, od l. 1890 pa je posvetila vse svoje življenje in delovanje otroškemu ženskemu zavetišču v Brnu in je od tedaj ravnateljica tega ljudomilega zavoda. Marie Steyskalova je darovala vse svoje veliko bogato srce onim, ki so najbolj potrebni ljubezni in dobrote: osirotelim, zapuščenim, nesrečnim in boinim otrokom, za katere je bilo ustanovljeno zavetišče (Utulna) v Brnu. Mnogo je bede na svetu, a malo jih je, ki bi jo hoteli blažiti, manjšati. Med one maloštevilne spada gdčna. ravnateljica M. Steyskalova, katere velika, plemenita ljubezen obsega vse male uboge in sirotke. Tudi Slovenke obču-

Zahtevajte Holinsko žitno in sladno kavo!

dujemo to blago ženo ter samo želimo, da bi našla med Čehi in Slovenci mnogo posnemovalk.

† **Otilija Sklenařova Mala.** V Pragi je umrla v starosti 67 let največja, najslavnejša češka igralka, Otilija Sklenařova Mala, mnogoletna članica največjega češkega gledališča, praškega »Narodnega divadla.« Znaná je tudi daleč izven svoje domovine. Pozneje je delovala več let kot učiteljica dramatične šole ter je dosegla najlepše uspehe. Kot igralka je dobila časten znak za umetnost in znanost in zlato kolajno mesta Prage. Pokopana je bila na stroške mesta Prage ob ogromni udeležbi občinstva vseh slojev.

Brokat in atlas opereš na sledeči način: Prideni vodi nekoliko bokaksa in raztepi v njej par rumenjakov. V tej tekočini operi atlas ali brokat in ga potem izplakni v mlačni vodi. Da bo blago nekoliko trdo, primešaj zadnji vodi malo raztopljenega gumija. Atlas likaj, ko je še precej vlažen, in sicer narobe.

Obleko, ki se je raztrgala na vidnem mestu, obnovi takole: Naravnaj razporek in prilipi narobe dotičnega mesta angleški obliž, ki ga ne smeš preveč zmočiti. Potem pa položi na lice razporka vroče železo, toda le za malo časa, kajti če vročina predolgo deluje na obliž, se skvari ves lep, in je torej obliž vničen. Na ta način zlepljeni razporek se v obleki skoraj nič ne pozna. Za debelejše in močnejše blago uporabljaj namesto obliža gutaperho.

Rumove rezine. Mešaj pol ure tri beljake in toliko sladkorja kolikor tehtajo tri jajca. Potem prideni dva rumenjaka, toliko moke, kot tehtata dve jajci in dve žlici ruma. Razmaži to testo po namazani ploči, potresi ga s sladkorjem in na rezance zrezanimi mandlji ter ga speci v bolj hladni pečici. Pecivo razreži potem na podolgaste rezine.

Vaniljevi kifelci. Zgneti v testo 28 dek moke, 21 dek surovega masla, 10 dek sesekljanih mandljev in dva rumenjaka; napravi iz tega testa majhne kifelce, katere urno speci ter vroče povaljaj v vaniljevem sladkorju.

Šokoladne prestice. Zmešaj 4 rumenjake z dvanajstimi dekami sladkorja; potem prideni 14 dek stopljenega surovega masla, 12 dek stopljene šokolade in četrť kg pšenične moke ter napravi iz tega testo. Iz testa naredi majhne prestice, katere speci na ploči.

Korist medu. Med prehaja kakor voda, skoraj neposredno v kri, ogreva telo ter zato izdatno izboljšuje soke v človeškem telesu in je sploh jako redilno sredstvo. Pristni, čisti čebelni med v zvezi s surovim maslom ali mlekom zelo pospešuje in vzdržuje zdravje. Otroci, ki uživajo mnogo

Zahtevajte Zvezdno cikorijo!

medu, surovega masla in mleka so krepki ter se obvarujejo mnogih bolezni. Več ljudi trdi, da je med bolj redilen nego meso. Posebno dobro zdravilo je med proti kašlju in vsem ovratnim boleznim. Seveda ne sme uživati bolnik samega, ker to preveč draži vnete dele vratu, marveč mu ga je dati na kruhu, v mleku, vodi ali čaju. Med je baje tudi izborno sredstvo proti nervoznosti. Ljudje, ki ne morejo spati, naj ga vzamejo 1—3 žlice preden ležejo spat. Če hočeš imeti čisto in zdravo grlo, deni v čašo jagodovega čaja žličico medu in prav toliko vinskega kisa ter grgraj s to tekočino. Skratka: v nobeni družini bi ne smelo manjkati medu. Noben lekarnar ne more toliko zdravnih snovi zmešati iz tisočerih izbornih cvetov, kakor napravi to bučela. Kakor pa je zdrav pristen med, tako škodljiv lahko postane ponarejeni, takoimenovani umetni med. Zato je najbolj varno kupovati med v satovju. Ako pa kupiš že tekoči med, tedaj pomni, da je le tedaj naraven, ako se vlega pri vlivanju kakor trakovi v skledo. Med hrani v dobro zaprtih kozarcih na hladnem in suhem prostoru.

Državna trtnica v Bršlinu oddaja ključe in sajenke prave, sive vipavske beke, katera daje prav fine, mehke šibice, ki so posebno pripravne za vežnjo trt.

Ključi se oddajo po 1 vinar, sajenke po 2 vinarja. Kdor jih želi dobiti, sporoči naj to takoj c. k. vinarskemu nadzorstvu v Kandiji pri Rudolfovem in naznani naj, ali se mu naj pošljejo beke po pošti na dom, ali jih pa misli prevzeti pri oddaji trt.

Pri poštnih pošiljativah je najbolje denar za beke in 40 vinarjev za ovoj in spremnico do 100 bek in 20 vinarjev za vsakih nadaljnjih bek več.

Vinogradniki, ki želijo dobiti trtne škropilnice »Avstrija«, »Hydrolina«, »Antomala« itd, ali pa razne priporočljive žveplalnice po nižani tovarniški ceni, zglasijo naj se vsaj do 25. t. m. po županstvu ali pa naravnost pri c. k. vinarskem nadzorstvu v Kandiji pri Rudolfovem. — Cenik teh strojev je pri županstvu na razpolago, ozir. se vsakomur, ki se zanj zanima, dpošlje po pošti.

Kava je strup — pravijo nekateri zdravniki in svare ljudi pred kavo ravno tako, kakor pred vinom, pivom, smodkami in svalčicami. Oni pravijo, da kava vsebuje takozvani kofein, ki neugodno upliva predvsem na živce, jih draži in oslabuje. To je res, ali res je pa tudi, da se je kava tako udomačila, da je ni mogoče izpodriniti. Edino dva načina preostaneta: ali kavi pridejati takih snovi, ki zmanjšujejo pogubne učinke kofeina, ali pa nadomestiti jo s pijačo, ki bi sicer imela prijeten okus in vonj prave kave, ne pa neprijetnih učinkov kofeina.

V obeh ozirih je napravila Kolinska tovarna poizkuse, ki so se sijajno obnesli. Ona izdeluje dobroznano Kolinsko kavno primes, ki jo smemo po pravici imenovati najboljši kavni pridelek. Kolinska kavna primes uničuje neugodne lastnosti kofeina, poleg tega pa daje kavi izvrsten okus, prijeten vonj in lepo barvo. Kava brez Kolinske kavne primesi sploh ni dobra. — Kot nadomestilo pravi kavi pa je Kolinska tovarna vpeljala svojo žitno kavo, ki se je že zelo udomačila. Priporočati jo moremo prav posebno za otroke in za take, ki so slabih živcev. Kolinska žitna kava ima tako izvrsten okus, posebno, če ji je pridejana tudi Kolinska kavna primes, da jo vsak jako rad pije.

Važno je tudi dejstvo, da je Kolinska tovarna domače podjetje našega trgovstva in je torej blago, ki ga izdeluje — Kolinska kavna primes in Kolinska žitna kava — pristno domače blago.

Našim slovenskim gospodinjam priporočamo, da kupujejo samo izborno in pristno domačo Kolinsko kavno primes in Kolinsko žitno kavo!

Cvetlični salon in trgovina s semeni

Viktor Korsika

Šjubljana Kongresni trg šte. 3

Izdelovanje šopkov in vencev s trakovi in napisom po najnovejši obliki in nizki cenl.

Največja zaloga umetnih in svežih rastlin, palm in cvetlic.

Strokovno urejena trgovina različnih pristnih in dobro kaljivih, poljskih, zelenjadnih in cvetličnih semen.